

Molnár Anna Réka: Harmat

Harmat az ágak zsenge hajtásán,
Könny a szemem rebbenő pilláján,
Vér csordul, legördül, lassan hat a méreg,
Szenvedésem lassan, más világba réved.

Mint a tűz, lángol föl lelkemben a remény,
S látom magam a sziklaszirt tetején,
De mardosó lángok a mélybe rántanak:
Az öröm elmúlik, tátongó seb marad.

A józanság átok, a feledés elmúlt.
A gondok maradtak, a fájdalom megújult.
Újabb cseppek, újabb homály, de az éj már elszállt,
A harmat elillant, s szívem még mindig fáj.

Bámulom a kezeimet, sértett bőröm sajog.
Becsukom a szememet, de nem sokat alhatok.
Holnap újra indul, kezdődik előlről,
S a végén a munka teljesen felőröl.

Hol lesz majd a vége, esély változásra?
S ha egyszer elmegyek, mi marad utána?
Hull-e érettem könny? Szakad-e szív széjjel?
Úgyis mind felszárad, mint harmat a szélllel.